

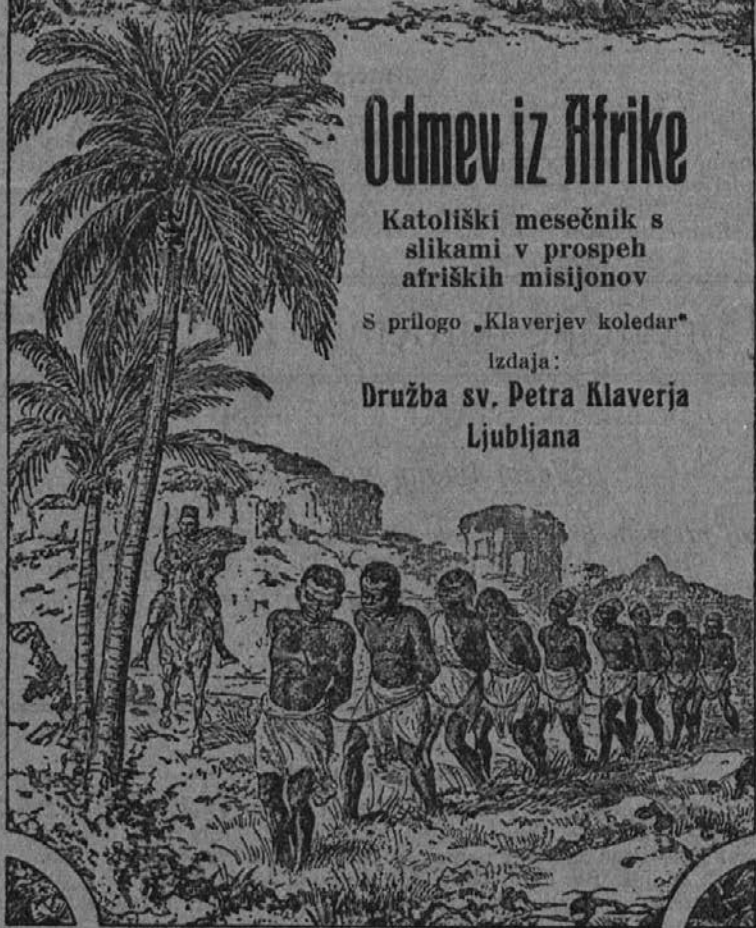
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din 7.— L, 80 am. cts., 3·10 S. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.
(Ček. št. 10.887)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

† Kardinal van Rossum. — Klic na pomoč iz misijona Kraljice miru. — Zahvala našim dobrotnikom. — Vso večnost imamo časa za počivati. — Dela za pet ljudi. — Setev in žetev misijonarjev v Lindi. — Prve sestre sv. Pavla v misijonih. — Kratka misijonska poročila. — Zdaj in ob naši smrtni uri. — Uslišane molitve.

Poravnajte naročnino za „Odmev“!

Vsem ljubim dobrotnikom

naj presveto Srce Jezusovo tisočero vse povrne!

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov „Odmeva“ opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Spomin za umrle.

Preč. misijonar P. Hanon, O. M. I. — Preč. misijonar P. Nettiger, C. S. Sp. — Čast. misijonski brat Jože Obreza, C. M., Madagaskar. — Preč. g. Ivan Lenart, Šmartno. — Marko Slamič, Črna. — Janez Divjak, Sv. Peter, Sav. dol. — Tona Fajfar, Kranj. — Jožef Drevenšek. — Ivana Grilc, Gabrje. — Mr. Tavčar, Selca. — Neža Škorjanc, Loče. — Naj jim sveti večna luč!

† Nj. Eminenca

Viljem Kardinal van Rossum,

rojen 1854. umrl 30. avgusta 1932. v Wilten-u, Holandija.

Kdor se je udeležil svetovnega evharističnega kongresa na Dunaju l. 1912., ali vsaj čital o tem, se pač spominja tiste dni zelo slavnega papeževega legata pri kongresu, kardinala Viljema van Rossum.

Ta kardinal je bil že večkrat pri raznih prilikah papežev legat, pred vsem pa je bil znan svetu kot prefekt sv. Kongregacije propagande (načelnik odbora za razširjanje vere).

16 let je opravljal to visoko službo, in ta leta so za zgodovino misijonstva največjega pomena.

Nj. Eminenca Viljem kardinal van Rossum je imel povsem apostolsko srce, pa mu je bila srčna zadeva in potreba, da je deloval za misijone in skušal zato pridobiti ves svet.

Ni bil sam prefekt propagande, ampak pravi oče misijonarjev in vseh po njih spreobrnjenih.

Visoki pokojnik pa je bil tudi pokrovitelj Družbe sv. Petra Klaverja ter se je zanjo vedno zelo zanimal.

Očetovsko naklonjen je bil ustanoviteljici Družbe ter je večkrat pohvalil njeno delovanje.

Ko je Družba sv. Petra Klaverja obhajala 25 letnico obstanka, podal se je visoki zaščitnik iz lastnega nagiba k Sv. Očetu Benediktu XV. in izposloval od njega čudovito lepo apostolsko pismo k temu srebrnemu jubileju.

Tudi za sedanjo vrhovno voditeljico je imel blagopojni često besedo priznanja in izpodbude, pa ne samo tedaj, ko je pregledoval predloženo mu letno računsko poročilo, na katero je vsakokrat odgovoril s pohvalnim pismom, ampak tudi v zasebnih pogovorih, v katerih je kazal očetovsko dobroto.

Po apostolskem življenju je zapustil ta svet, da prejme od Gospoda apostolsko krono.

Družba, globoko pretresena vsled smrti v zgodovini Cerkve tako izvanrednega misijonskega kardinala ter svojega pokrovitelja, se mu je deloma vsaj hvaležno oddolžila, ko je dala opraviti slovesne zadušnice za mir njegove duše. Vabi tudi vse čitatelje, da še v bodoče molijo in darujejo za tako zelo oblagodarjeno dušo.

Visoki zaščitnik naj bo tudi v nebesih naš priprošnjik!

Prvi klic na pomoč iz misijona „Kraljice miru“.

Piše m. Asumpta, misijonarka frančiškanka iz Mill-Hill-a.

Zadrega v kateri smo, nas sili da se obračamo na Vas za pomoč. Prosimo Vas, da nam pomagate dozidati samostan in šolo v Soppo. Tu smo že sezidali novo cerkev v čast Kraljice miru. O, naj bi to revno ljudstvo bilo deležno blagoslova miru. Tu v Kamerunu dozoreva duhovna žetev pod žarki milosti božjo; toda misijonar na tujem ne zmore kaj brez misijonarja v domovini. Pomagajte nam, da žetev pospravimo.

Tisoči ubogih in še „divjih“ zamorskih otrok še nimajo katoliške šole, kjer bi se mogli učiti o tolaživni resnici, kako Bog ljubi ljudi. Je nekaj šol za dečke po raznih misijonskih postajah, šola za deklice pa je le ena v vsem angleškem Kamerunu, namreč v Bonjango, kjer smo že pridobili zaupanje zamorčkov, tako, da sedi po klopeh že mnogo kodrastih učenk. Tudi iz sosednih krajev pri-

haja nekaj otrok k pouku, kadar so slučajno v samostanu. Toda tisoči drugih dečkov in deklic morajo biti brez te ugodnosti. Ni šole zanje in dobri misijonar ne more pomagati, ker tudi sam stanuje le v borni koči, pokriti s travo. Najprej pa je treba, da postavi cerkev.

Stiska je velika. — Tudi misijoni, ki se morajo toliko zanašati na dobrodelnost katoličanov v civiliziranih krajih, nimajo sedaj vsled gospodarske krize toliko dohodkov. Domačini pomagajo radi po svojih najboljših močeh, toda so revni, revnejši kot si morete predstavljati. Tudi tu vlada brezposelnost. Mnogo jih je bilo odpuščenih iz službe in so brez dela in zaslužka, ker je deževje uničilo nasade kakao.

Srce se mi trga, ko vidim, kako v tej prosvitljeni dobi le premnogo naših črnih bratov stanuje v kočah, ki bi jih v civiliziranih krajih niti za hleve ne hoteli imeti. Te kočice so postavljene večjidel iz bambusovih palic in z mahom pokrite. V teh krajih ni industrije in nikake možnosti za dekleta, da bi se česa naučile in zaslužile vsakdanji kruh. In kaj store otroci? Starši jih pošljejo beračiti, in vendar bi bil sedaj čas, da bi jih poučevali v krščanskem nauku. O, ko bi vsi ljudje, ki žive v boljših razmerah, le enkrat videli bedo in pomanjkanje teh zamorcev v Zah. Afriki, gotovo bi potem še rajši pomagali po svojih najboljših močeh.

Veselega darovalca Bog ljubi in Boga ne bo nihče prekosil v dobrodelnosti. Obljubil je, da hoče poplačati one, ki žrtvujejo denar za sodček cementa, ki stane misijonarja 40 Din, ali za nekaj plošč pločevine, ki stane 32 Din. Vse to se pa potrebuje za zidavo hiše, v kateri se bodo vzgojevali tisti, ki jih hočemo približati Bogu.

Veliki so bili stroški in mnogo dela za cerkev v Soppo. Veliko kamenja je v tem kraju in so domačini vse kamenje na glavah znosili na stavbišče. Tako hočejo storiti tudi za šolo. Treba nam je velike šole, da bo prostor za vse deklice, ki prihajajo od daleč, in za mal samostan. Za deklice je tu v Afriki posebno težko, da morejo res krščansko živeti, zato je prav, da se zanje posebno pobrigamo. Kdo želi nam sestram pomagati, da bomo mogle rešiti čim več mladostnih duš?

Je še mnogo nezazidanega prostora poleg cerkve, ki bi bil prav primeren za šolo. Ali se smem zanesti na Vašo ljubezen do bližnjega, da bomo mogli sezidati samostan in šolo in zavetišče za dekleta? Vsako darilo, majhno ali veliko, hvaležno sprejmemo. Prosim, ne odlašajte, hitro nam pomagajte in molite za nas!

Zahvala našim dobrotnikom.

Pismo msgr. Brandsma, misijonarja v Mill-Hill-u, apostolskega prefekta v Kavirondo.

Ljubeznivo darilo je bilo to, ki smo ga prejeli ob Gospodovem Vnebohodu takorekoč kot njegovo vstopnino v nebesa in to po Vaših rokah. Obvestilo, da nas čaka denar na pošti, smo namreč dobili tik po končani službi

Zamorska deklica donaša opeko za novo cerkev.

božji na Vnebohodu. Ko sem zagledal pismo in znamko, sem rekel takoj: „To bo praznično darilo Gospodovo za današnji dan! In nisem se motil. Ljubi Bog naj povrne Vam in Vašim sodelavcem, ki so nam pripomogli do tako lepega darila. Zagotavljam Vas, da ni dneva, ko bi se Vas ne spominjali v naših molitvah.

Šola za katehiste se bo prav gotovo pričela že v začetku prihodnjega leta.

Zaprosil sem v središču misijona Mill-Hill za devet novih patrov, ki jih pričakujemo takoj ko bodo v mašnike posvečeni meseca julija. Pri našem delu gre za rešenje tisočev duš ubogih zamorcev. Ko bodo dospeli ti novo-

mašniki, jim ne bo težko pridobiti znatno število novih plemen, kot: Keteshes, Wamjas, Lumbwas in dr., ki skupno štejejo 20.000 duš. Vsi ti dobri ljudje na glas prosijo za duhovnike.

Uršulinke iz Holandije nameravajo konec leta ustanoviti nov samostan, v misijonu Mumias. Bogu bodi hvala za to! Tekom leta 1932 pa bodo bržkone ustanovile novicijat za sestre domačinke. Ne moremo Boga zadosti zahvaliti, da nam gre vse tako po sreči. Skoro na vsaki postaji je že ena ali več postulantinj. Zelo previdno napredujemo, a zato tudi temeljito.

Tudi naše vrle sestre v Mill-Hillu bodo dobile še par sester v pomoč, kar jim bo omogočilo, da bodo še več storile za naše male, ki so Jezusu tako ljubi.

Kakor vidite, povsod klije novo življenje. Z zaupanjem gledamo v prihodnost, ker pričakujemo tudi v bodoče božjega blagoslova in podpore naših dobrih prijateljev.

Posebno smo bili veseli, ko smo zvedeli, da bomo kmalu dobili prve mašne knjižice. Naši ljudje kar „umirajo hrepenenja“ (tako se sami izražajo), da bi jih imeli že kmalu v rokah. To bo za nas v resnici božansko darilo.

„Vso večnost bomo imeli čas, da se odpočijemo.“

To krilatico je rabila ustanoviteljica Klaverjeve družbe ter ji je bila ta misel v bodrilo pri njenem neumornem misijonskem delovanju. Vse življenje jo je priganjala vedno k novemu delu. Zato pa velja ta beseda tudi za marsikakega misijonarja; kajti le premnogi v tem življenju ne dobe prilike, da bi se odpočili. Pismo P. Urban-a, misijonarja; v Marianhill-u iz Bulawaya v prefekturi Umtata nam spričuje, koliko dela pride čisto na enega samega človeka.

Komaj si morete misliti, kakšne razdalje so tu med raznimi kraji. P. superijor mi je pomagal, da sem prišel do avta, ki je pač že nekoliko rabljen. Meseca maja sem prevozil v vlaku približno 1600 km, v avto 800, na kolesu 160. Ali niso to rekordi? Za njimi si pa ne smete misliti oddiha, ampak redno dušnopastirsko delo s pridigami v 3 jezikih in spovedovanjem v sedmih.

Zadnja šola izmed teh, ki sem jih obiskal, leži v peščeni pokrajini, tako da z avtom nisem mogel blizu. Po peturni hoji sem ponoči vendarle došel tja. Spal sem na

golih tleh. Drugi dan po maši in nadzorovanju šole sem se vračal ob 12. Dobesedno gazil sem po pesku 4 ure in to ob pekočem solncu predno sem dospel do avta. Potem sem se vozil do Bulawayo, ki je oddaljen 70 milj in to po južnoafriških potih. Ob 8.15 sem bil pri neki skupščini tako miren in veder, kot da ves dan nisem zapustil mesta.

Wankie in Guai bosta morali biti pozneje samostojni postaji; kedaj, tega pa danes še ne moremo povedati; kajti odvisno je od oseb, še bolj od blagajne. Vendar moram delati na to, da bosta ta dva kraja kedaj samostojna. Zato moram že zdaj pripravljati vse potrebno za ta namen.

Končno naj pridem zopet kot berač. Hudo mi je sicer, ko moram prositi vbogajme, toda misijonski in beraški poklic sta neločljiva. Zavest, da ne prosiš zase, ampak za stvar, ki je zvezana s Kraljestvom božjim te potolaži, da lažje prosiš, ker bi se sicer po naravi temu upiral.

V Lonely Mine, Fried Mine in na nekem drugem kraju v Wankie je mnogo kristjanov in njih otrok, a so brez šole. Nemogoče pa je, da bi sedaj tam otvorili šolo, ker vlada ne da za šole nikake podpore. Pa tudi kristjani, ki so itak revni, ne morejo pomagati in prispevati kakor bi radi. Veste pa že od prej, kako veliko denarnico imam — hočem reči: praznino v denarnici. Tudi v Gwai in Wankie-Reserve bi ljudje radi novih šol. Toda . . . Ako bi torej hotel kdo preskrbeti za kako novo katehistovsko mesto, bi mu bili mi vsi, ljudstvo in jaz, zelo hvaležni.

V cerkvenih zadevah potrebujemo tehle stvari: zeleno in vijoličasto mašno obleko, kadivnico s čolničkom za Wankie, čolniček za tu, mašno obleko, ciborij za približno 250 sv. hostij.

Naposled čujte še tretjo, največjo prošnjo: (ko že itak beračim), namreč: **molite za nas**. V svojih prejšnjih pismih sem Vas prosil tega zavoljo velikih načrtov, ki sem jih imel za zunanja podjetja. Danes prosim molitve za isto in že za se posebej.

— ■ —

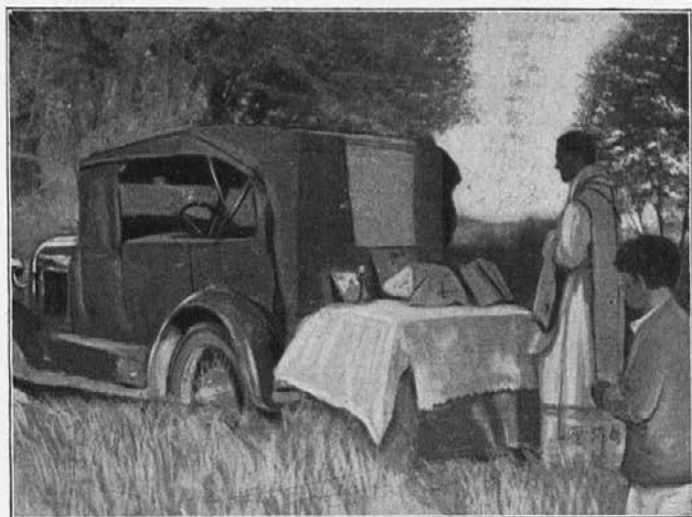
Dela za pet ljudi:

Apostolski vikarjat Bahr-el-Gazal.

Pismo P. Spagnolo, od Sinov presv. Srca iz Rejaf-a.

Na postaji Rejaf potrebujemo vsled nezadostnega števila misijonskege osebja in vsled razsežnosti dela neobhodno kakega motornega vozila. Pleme Bari, ki ga misijonarji nameravamo izpreobrniti, šteje 60.000 duš, ki ži-

ve raztresene daleč na okrog. Pa sva tu le dva misijonarja s 30 katehisti. Izkušnja pa uči, da stoje novi kristjani zelo radi pod vplivom šeg in navad paganov, ki stanejo v bližini, ako misijonar prav pogosto ne zahaja med nje. Zato bi bilo treba daljne postaje obiskati vsaj na dva meseca, zato, da bi verniki imeli priliko prejeti sv.

Avto v službi misijonov, sv. maša sredi afr. pustinje.

zakramente in slišati nekaj nauka in opominov. Pa tudi katehiste, ki žive v oddaljenih vaseh, je treba neprestano nadzorovati, kako delajo, ter jih bodriti k pogumu in vstrajnosti, pa tudi braniti, ako jih poglavarji po krivici zatirajo. Ako misijonar ni na tak način večkrat navzoč, zaspí delo, ki ga je bil misijonar s takim trudom poklical v življenje.

Poleg teh vednih obiskov na postajah pridejo v poštev še obiski bolnikov in potovanja v dotlej še neznane paganske pokrajine, da se prepričaš, če ni morda potrebno še tuintam nastaviti katehista. Vsako tako potovanje pa pri sedanjih prometnih sredstvih, kot so kolo in nosači, traja najmanj osem dni. Misijonar bi torej moral biti vedno od doma proč, ko pa vsakdo ve, da je neobhodno potreben doma.

Mislím, da nam Previdnost božja sama narekuje misel, da si nabavimo mal avto — pravzaprav: da prosimo v temle pismu za pomoč, da si ga bomo mogli nabaviti.

Odkar so tu lepe avtomobilske ceste, ne najdeš več nosača na potu. Dober avto bi nam prihranil muke dolgega potovanja ob žarkih tropičnega solnca ter bi obenem služil za prevažanje prtljage: prenosnega oltarja, postelje, hrane. Obenem bi se z misijonarjem vozil glavni katehist, ki ga misijonar vedno mora imeti poleg sebe, in kuhar. Upam si trditi, da bi misijonar s pomočjo tega prevoznega sredstva storil dela za pet oseb.

Z zaupanjem se obračam na Klaverjevo družbo in sem prepričan, da nam ne bo odrekla pomoči, od katere zavisi zveličanje toliko duš.

Setev in žetev misijonarjev benediktincev v Lindi.

Poroča opat Steiger, benediktinec.

Kar tiče osebja, se je v preteklem letu v misijonu razveseljivo pomnožilo. Sedaj deluje v opatiji Lindi: 37 patrov, 44 bratov, 52 sester, 35 sester domačink, 767 domačinov učiteljev-katehistov. Poleg 615 vnanjih šol ima naš misijon tudi mal seminar s 40 latinskimi učenci, 2 pripravniči za učitelje v Peramiho in Udanda s 176 učiteljskimi kandidati, ki se pripravljajo na državne izpite; potem osrednjo šolo z 177 učenci in eno obrtno šolo s 36 gojenci. V stanju imenovanih zavodov najizčrpnjeje poroča oficijelno izvestje ravnatelja zavoda Mr. Rivers Smith-a, ko je obe šoli v Peramiho in Udanda nadzoroval osebno. Iz njegovega poročila je dalje razvidno, da bomo morali tudi v prihodnje imeti veliko skrb za omenjene šole, ako si hočemo ohraniti dosedanje zaupanje vlade. Poglavitna skrb v bližnji prihodnosti bo tudi, da pridobimo prostora za šolske sobe in učence. Ni pa lahko iz lastnih sredstev za približno 400 otrok vse pripraviti, zlasti ker je treba od prve opeke do zadnjega trama vse zgraditi z domačimi močmi pod nadzorstvom bratov lajkov.

Poleg šole smo poskrbeli zlasti za lažjo pastoracijo. Velika oddaljenost posameznih vasi od glavne misijonske postaje je otežkočala mnogim stotinam kristjanov redno udeležbo pri službi božji. Da jim po možnosti olajšamo izpolnjevanje njihovih verskih dolžnosti in s tem tudi patrom pokrajšamo delo, smo v teku časa odcepili 8 postaj in nanovo ustanovili 3 zavode za sestre. Na vseh teh novih naselbinah je poskrbljeno sedaj samo še z najnuj-

nejšimi stvarmi. Naj bi nam dobrotniki pomagali po navdihu sv. Duha z milimi darovi.

Tudi prihodnja leta nameravamo ustanoviti nekaj novih naselbin, ker je še vedno mnogo vasi, ki imajo po cele dneve hoda do bližnje postaje. Zato morajo vrli patri včasih po cele mesece čez hrib in dolino za svojimi ovčicami, da postanejo vsem vse.

Prve sestre sv. Pavla v misijonih.

Pismo sestre Mehtilde iz Kronstad-a.

Sestre domačinke.

Izza leta 1927 smo sestre sv. Pavla nastanjene tu v Kronstadu. Me smo prve misijonske sestre naše kongregacije.

Vsak začetek je težak in ljubi Bog spočetka rad pošilja preizkušnje, zato da zrno požene tem globokejše korenine. Ko smo bile šele 8 mesecev tu, je izbruhnil tifus med nami, podlegli sta mu 2 sestri. Ena teh je umrla po 3 tednih, druga, ki je bila tudi bolna, je ozdravela po poldrugem letu.

Ker je bilo naših moči premalo za tako velik delokrog, so dospele 1928 štiri nove sestre. Naša hišica je sedaj premajhna; pa saj je imel Jezus tudi le štalico za svoje bivališče.

Nekaj smo naložile na rame naše ljube sv. Terezije. Ona je obetala, da bo trosila cvetlice iz nebes; za nas naj bi natrosila opeke za zidanje stanovanja naših otrok. Zelo potrebujemo zavoda za obhajance, ki so po več milj oddaljeni, da bi mogli tu stanovati. Lani smo mogle sprejeti le 7 otrok, ker za več ni bilo prostora.

Za bolnike smo priredile malo hišico, kamor dohajajo po zdravila. S to lekarno za uboge smo storile že mnogo dobrega in marsikako dušo pridobile za Jezusa.

Naj bi nam ljubi Bog dodelil še mnogo let v svojem vinogradu. O, naši črni bratje in sestre so veliki reveži! V kakšni bedi živijo! In koliko jih blodi po krivih potih. O, koliko nam je moliti, da bodo prišli do spoznanja prave vere!

Kratka misijonska poročila.

P. F. Scheffer, Asumbi: „Zaboj je dospel v nedeljo zjutraj. Takoj se je razvedelo o tem po okolici Asumbija. Ko smo ga začeli izpraznjevati, je bilo navdušenje na višku, tako med odraslimi kristjani. Z radovednimi in poželjivimi pogledi so sledili vsakemu predmetu; zlasti so živahno razpravljali o posameznih oblekah. Prisotne so bile matere z otroci, ki so tako zelo potrebovali obleke, da bi jih mogle nositi s seboj v cerkev. Tu so bili mali dečki in deklice, ki so dokazovali, da njihova ponošena obleka res ni več! na praznik Vnebohoda za v cerkev. Vsaka prodajalna bi bila vesela in ponosna, ko bi mogli nuditi tako blago. Želel sem, da bi blagi darovalci bili poleg in to videli; gotovo bi se bili veselili.

Škof B. Huwiler, Bukoba: „Prav zelo me veseli, da Vam morem sporočiti o posebni dobroti, ki mi jo je dodelil Bog. Pred kratkim sem prišel iz bolnišnice v Kampali (Uganda), kjer sem prestal hudo operacijo, ki je bila — po človeški sodbi — smrtno nevarna. Božja previdnost pa, ki misijonarje povsod zvesto

spremlja, ni dopustila, da bi se bilo kaj hudega zgodilo, ker bi bilo prežalostno. Saj so se združili vsi moji misijonarji v molitvi z ljudstvom in so tako sveto in spoštljivo pritiskali na nebo, da mi je bilo milostljivo. Priporočili so me vsem svetnikom in svetnicam. Mnogi so vedeli, kako častim Vašo blagopokojno ustanoviteljico in so jo prosili, naj se v nebesih zavzame za moje zdravje. Tudi sam sem se ji priporočal prav za zaupanjem. Vesel sem ko mislim, da mi je njeno posredovanje največ pomagalo, da sem prestal in prebolel tudi posledice operacije. Prosim Vas, z menoj vred se ji tudi Vi zahvalite. To tem bolj, ker nisem po tej operaciji prav nič oslavljen, ampak se čutim še bolj trdnega ko prej. Zdaj bom mogel še izdatnejše delovati za širjenje božjega kraljestva na zemlji.“

P. Leon, od Očetov sv. Duha, Siera Leone: „Ne morem se Vam z besedami dovolj zahvaliti; toda pri Gospodovem oltarju, za katerega vsi delamo, se bom vedno Vas spominjal. — Večna luč že visi in je v kras cerkvi. Nedavno

smo imeli lep uspeh v naših šolah. Odslej bo načelnik sam skrbel za to, da bo število naših učencev vedno zadostno. Tudi je vsakdo ob nedeljah prost vsake tlake, da se more udeležiti službe božje in verskega pouka. Hudobnemu duhu moramo korak za korakom vsako stvar takorekoč iztrgati. Pa, Bog tako hoče; zato pogumno dalje!

Mati Anuncijata, oblatinja sv. Franciška, Uganda: „Pretekli mesec smo mogle poslati 6 naših deklic v novicijate v Ukokonjeru. Štiri nove pa smo sprejele. Devet otrok je šlo 1. novembra k prvemu sv. obhajilu, trije pa bodo imeli to srečo na veliki četrtek. Zdaj smo začeli napravljati opeko za novo šolo. Šola je zelo potrebna, samo denarja manjka.“

Zdaj in ob naši smrtni uri . . .

Resničen dogodek. Pripoveduje brat Val. Poznič, misijon Glen-Cowie, Južna Afrika.

Pred več leti je prišel tu sem mlad Irec in je mislil, da bo v Južni Afriki našel zlata polja in svojo srečo. Res, dobil je še precej dobro službo, tako, da se je mogel pošteno preživeti. Minulo je par let. Ker je imel službo kupčijskega potovalca, se je nekoč na potovanju močno prehladil in si nakopal neozdravljivo jetiko. Zdravniki v Johannesburgu so mu svetovali, naj gre v neki, precej oddaljen zavod za jetične. Ostal je tu eno leto; vendar mesto na bolje, šlo mu je na slabše. Svetujejo mu, naj gre v kraj Tradock, ki leži više. Dobil si je stanovanje, pa čez par dni mu gospodar stanovanje odpove, češ, da se drugi sstanovalci pritožujejo radi njegovega kašljanja.

Ni vedel, kam naj se obrne. Gre torej k misijonskim sestram, ki so bile tudi v tem kraju in prosi, če bi vedele za kakega duhovnika. Sestra vratarica pokliče patra misijonarja. Mož mu potoži svojo težavo radi stanovanja in prosi duhovnika, da bi mu on pomagal dobiti v bližini primerno stanovanje. Vendar vse zastoj, ker jetičnih ljudi se povsod boje. Ker je pater videl, da bolnik ne bo živel več dolgo, se je odločil, da ga vzame v svoje že itak majhno stanovanje. Tako je našel torej ta tujec stanovanje in duhovno tolažbo pri patru misijonarju. Vendar ni trajalo dolgo. Le po preteku par dni se je nekega popoldne mladi Irec nezavesten zgrudil na tla. Pater ga je položil v postelj in videl, da mu smrtna ura ni več daleč. Zato mu je hitro podelil sv. zakramente in ga nato vzel v roke, ker je mož težko dihal. Že umirajoč je rekel z veliko težavo tele besede: „Oče, vsak dan sem molil

rožni venec k ljubi Materi božji, da bi ne umrl brez duhovnika. In zdaj umrjem v hiši in celo v rokah duhovnika“. Še par trenutkov in njegove duša je šla v večnost.

Iz tega dogodka se vidi, da Marija še ni nikdar zapustila njega, ki se je njej priporočal, vsaki dan molil sv. rožni venec, kjer tolikokrat izgovorimo: „Prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri“.

P. Beyzym, D. J.

1850—1912

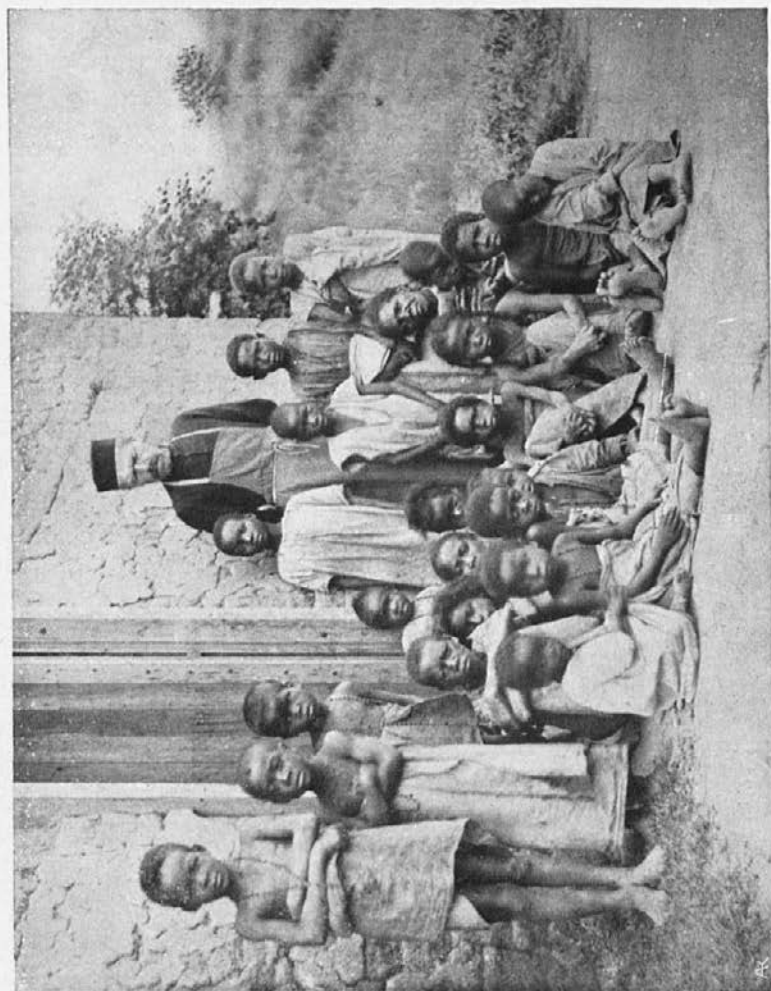
Daleč od ljubljene domovine, med Malgasi na otoku Madagaskarju, je umrl junaške smrti poljski duhovnik Ivan Beyzym. Kakor svetla zvezda se blišči njegova ljubezen do bližnjega in krščansko junaštvo, s katerima je stregel noč in dan ubogim gobavcem. Trinajst let je kot živ pokopan živel na Madagaskarju; šele ob njegovi smrti ga je začela spoznavati in občudovati ne le domovina, ampak tudi tuji.

Ivan Beyzym, rojen l. 1850, je bil potomec stare plemiške poljske rodbine v Volinji. Z ozirom na domače blagostanje je bilo upati, da mu bo življenje potekalo mirno, brezskrbno. Toda vstaja l. 1863-64 je znatno zmanjšala premoženje njegove rodbine in oče našega junaka je moral iskati zavetja v tujini. Mali Ivan si je s poučevanjem služil potrebnih sredstev za učenje ter podpiral celo svojega pregnanega očeta. Po prestanem zrelostnem izpitu in ko so se zboljšale tudi gmotne rodbinske razmere, je sklenil svoje življenje posvetiti kot svetni duhovnik ubogemu, priprostemu ljudstvu v Volinji. Toda mudeč se nekoč v Galiciji pri sorodnikih, se seznanil z jezuiti in stopi kot 22 letni mladenič v njihov red. Leta 1881 je bil v Krakovem posvečen v mašnika. Kmalu na to mu poverijo učiteljsko službo in oskrbo bolniškega oddelka v jezuitskem zavodu v Chyrów-u.

Deloval je v omenjenem zavodu sedemnajst let. Učenci, poznavajoč njegovo blagočuteče srce, so ga zelo ljubili. Bolnim dečkom je s zanimivim pripovedovanjem krajšal dolge zimske večere; bil je namreč, kakor kažejo njegova pisma, književno visoko izobražen.

Ko ima človek že blizu pol stoletja za seboj, pač navadno ne misli več na nova in težka podjetja. Toda klic božji pri izvoljencih ne gleda na starost. V istih časih zelo razširjena Wechinger-jeva brošurica: „Tri leta med

gobavci je našla pot tudi v tiho celico našega patra v Chyrów. Neki mlad klerik*) vpraša o. Beyzym-a za svet, bi li ne kazalo iti sedaj v misijone nesrečnim gobavcem na pomoč. Dobri učitelj nekoliko pomisli, nato pa odvrne

P. Beyzym, D. J., apostol gobavih sirot.

blagemu mladeniču: Ti si šele klerik, jaz pa že duhovnik. Ako mi predstojniki dovolijo, se podam jaz nemudoma tje". Še isti dan se je obrnil do vrhovnega predstojnika s prošnjo za dovoljenje, delovati med gobavci. In res u-

godijo njegovi želji ter ga odločijo za misijone na Madagaskar-ju. Oktobra 1898 zapusti torej Krakov ter dospe 30. decembra istega leta v Tananarivo, glavno mesto Madagaskarja.

Dve uri daleč od mesta se je nahajalo zavetišče za gobavce. Položaj teh nesrečnežev, bivajočih v temnih luknjah in ležečih na preprogah iz bičja, je bil naravnost strašen. Nikdo se jih ni usmilil, nikdo stregel ubogim bolnikom. Da so jim poslali vsak teden liter riža na osebo, bilo je vse, kar so storili zanje. K tem izgnancem iz človeške družbe je tedaj prišel o. Beyzym, da jih reši pravne in duševne pogube. Zavezal se je, živeti popolnoma ločen od zdravih. In za ceno te žrtve je postal 150 gobavcem dušni vodnik, varuh, zdravnik in vrtnar. Da, še več; postal jim je ljubeča mati. Ko je prvič čistil in obvezal njih gnojne rane, se ubogi črnici niso mogli temu dovolj načuditi, rekoč: „Glejte, dobri oči se dotika naših ran, a se jih nič ne boji!“

(Dalje.)

V važni zadevi sem se zatekla v marcu letošnjega leta k služabnici božji Mariji Tereziji, da ona posreduje s svojo priprošnjo, da se zadeva reši čimprej in dobro, kar se je tudi v resnici zgodilo, kakor sem prosila.

Ker sem obljubila, da uslišanje objavim, s tem izvršujem svojo dolžnost. Služabnico božjo hočem pa še v naprej smatrati

*) Vlč. o. Kraupa, S. J. kateri tudi dopisuje v Odmevu.

kot posredovalko pri Bogu v vseh zadevah, ker tako naglo pomaga.
S. B. šolska sestra, Maribor.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem in pošiljam mal dar za misijone.
P. L.

Več let sem bolehal na vratni bolezni. Opozorjena po raznih zahvalah v „Odmevu“, katerim je pomagala služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska, sem se tudi jaz z zaupanjem obrnila na njo. Opravila sem njej v čast devetdnevnicu, obljubila javno zahvalo v „Odmevu in Din 50— za afriške misijone, ako bo tudi meni pomagala. Ker se je bolezen zboljšala, se jej tisočkrat hvalim za pomoč in pošiljam istočasno obljubljeni dar.

M. J. Dvor pri Žužemberku.

V zahvalo Mariji Tereziji za obljubljeni zdravje, pošiljam dar za misijone.
M. P. Gorjane.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč pri živini in pošiljam obljubljen dar 20 Din ter prosim objave.

A. M. Zavrh.

V neki važni zadevi sem se priporočila Mariji Tereziji za pomoč in sem zadobila uslišanje. Srčno se ji zahvaljujem in pošiljam mal dar.

E. K. Čeplje.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam 100 Din za revne misijone. Dvakrat sem jo prosila za pomoč in obljubila javno zahvalo v „Odmevu“, če bom uslišana, in obakrat mi je pomagala. Danes izpoljujem svojo obljubo in jo prosim še nadalje za pomoč.

V. A. Loka.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za ulišano prošnjo. V zahvalo pošiljam 70 Din za najpotrebnejše misijone ter se ji še priporočam.

N. N. Zagreb.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišanje v neki zelo zelo težki in važni zadevi. Pošiljam mal dar za misijone. Priporočam se služabnici božji še v bodoče, da bi mi pomagala še v neki drugi zelo važni zadevi.

M. P. Ljubljana.

Moja ljuba sorodnica je bila zelo bolna. Priporočila sem jo služabnici božji Mariji Tereziji. Vselej, kadar je hudo trpela, sem položila na njo podobico Marije Terezije z relikvijo, in vedno so bolečine ponehale. Ker pa ni bila božja volja, da blaga deklica ozdravi, je Najvišji presadil nedolžno cvetko na rajski vrt. Zahvaljujem se Bogu in blagopokojni grofici za srečno smrt. Pošiljam za misijone 20 lir in prosim objave v „Odmevu“.

J. T. Vodice.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za zboljšanje noge in pošiljam mal dar za misijone.

M. B. Škofja Loka.

Pošiljam Din 180— za odkup zamorske sužnje na ime Terezija kot zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za srečen izid mature, da mi je tako lepo pomagala.

M. S. Vič.

Zahvaljujem se blagopokojni ustanoviteljici Družbe sv. Petra Klaverja za vidno pomoč v hudi potrebi in prosim njene pomoči še nadalje v vseh dušnih in telesnih potrebah. Pošiljam dar 1 S.

E. Š. Koroško.

V bolezni sem se priporočala Mariji Tereziji ter me je uslišala. Zahvaljujem se ji in pošiljam obljubljen dar 30 Din.

A. H. Gorenjsko.

Zahvaljujem se služabnici božji za pomoč v hudi bolezni. V zahvalo pošiljam 100 Din in se ji še za naprej priporočam.
Neimenovana.

Srčna hvala Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Pošiljam mal misijonski dar.
M. D. Martinvrh.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji, da je izprosila zboljšanje zdravja naši ljubi mami, in v še neki drugi zadevi nas je uslišala. V zahvalo pošiljam dar za misijone. Franca Zagar.

Priporočil sem se blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski v neki važni gospodarski zadevi. Bil sem uslišan, za kar se tu javno zahvaljujem in prosim objave, ker sem obljubil. Istočasno pošiljam obljubljen dar za gobavce. J. Fr. Stari trg.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam mali dar.
F. M. Mokronog.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski, da mi je pomagala v raznih zadevah. V zahvalo pošiljam 200 Din za misijone.
N. N. iz bližine.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v mučni bolezni in pošiljam dar za misijone.
N. N. Ljubljana.

V raznih zadevah sem se obrnila do služabnice božje Marije Terezije za pomoč in je pomagala. Iskreno se ji zahvaljujem in darujem za misijone 110 Din. Prosim še nadalje njene pomoči v raznih zadevah.
M. Obl. Ljubljana.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam 100 Din za misijone.
M. J. Trbovlje.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, ker me je uslišala v neki zadevi. Darujem malenkost za misijone.
N. N. Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji, da mi je pomagala v holezni v glavi in darujem za misijone 20 Din.
Neimenovana.

Imela sem težko srčno bolezen ter sem se z zaupanjem zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in precej se je zboljšalo. Pošiljam mal dar za misijone in prosim objave v „Odmevu“.
Z. M. Polhov gradec.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in darujem za misijone 100 Din.
M. J. Trbovlje.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno zdavje pošiljam 20 Din za afriške misijone. Prosim služabnico božjo, da mi še nadalje pomaga.
J. T. Ljubljana.

Pošiljam 5 Šil. kot zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za ugodno rešitev v neki važni zadevi. Prosim objave v „Odmevu“.
Marija Markič.

Priporočil sem se grofici Mariji Tereziji Ledóchowski v hudi srčni bolezni in obljubil dar, če bom ozdravil. Izpolnujem svojo obljubo in pošiljam mal dar.
J. M. št. 12.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljam, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.
Predstavnin in odgovorni urednik: prof. Fr. Sal. Watzl, Kranju.

Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jos. Linhart.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, blaž. Don Bosku, škofu Slomškemu, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski.

A. V. Maribor, za dobljeno dobro službo; E. F. Ljubljana, v zelo kočljivih zadevah sem dobil neštetokrat uslišanje ter se zahvaljujem mojim ljubim nebeškim patronom; F. U., Brezovite, za uslišano prošnjo; M. T. Dobrlavas, za ljubo zdravje in se priporoča še nadalje sv. Mali Tereziji in Mariji Tereziji Ledóchowski; K. F. za zdravje svakinje in malega nečaka; M. K. Pokojišče, za vrnitev ukradene stvari (dar 50 Din); A. F. Pokojišče, za srečen izid sitne zadeve (dar 20 Din); I. Z. Z. Novo mesto, za pomoč iz velike stiške in prejete dobrote.

Priporočila v molitev.

A. V. Maribor, v neki važni zadevi; N. N. svojo prijateljico za sv. življenje; K. H. Maribor, v neki važni zadevi; K. M. Gorenjsko, v neki važni zadevi; J. G. Kranj, za boljšanje družinskih razmer, za ljubo zdravje in božji blagoslov; N. N. bolnega očeta in mater, objublja dar in zahvalo; J. M. Vranska gora, za ljubo zdravje; P. I. Hotedržica, v raznih potrebah in ljubo zdravje; A. Š. bolno mater in sestro in za zdravje na očeh, objublja dar; T. U. Stražišče za Kruh sv. Antona 37 Din kot zahvala in prošnja; M. P. v neki važni zadevi, objublja dar; A. M. za spreobrnjenje moža; N. N. v neki važni zadevi, objublja 50 lir za zamorčka; P. L., Preseka, za ozdravljenje nog in v drugih važnih zadevah, objublja dar; neka 3 letna gluhonema deklica; T. M. Ljubljana, v dveh važnih zadevah, objublja odkup zamorčka; A. Č. Ljubljana, sv. Luciji za zdravje oči (dar odkup, „Lucije“ 180 Din); N. N. v več važnih zadevah, če bo prošnja uslišana, objublja 500 Din; B. F. Ljubljana, v neki zadevi (dar 30 Din za Kruh sv. Antona); B. V. Koroško, v raznih težkih zadevah (dar 10 Šil.); I. in Z. Z. Novo mesto, za božji blagoslov pri hiši in pomoč prave vzgoje otrok.

Misijonski poklic za dekleta.

Pridne mladenke in dekleta, ki želijo svoje življenje popolnoma posvetiti službi misijonov ter sodelovati pri razširjanju božjega kraljestva, lahko utešijo svojo srčno željo, če stopijo v verski zavod Družbe sv. Petra Klaverja. Kot „pomožne misijonarke“ pomagajo afriškim misijonarjem in misijonskim sestram pri spreobračanju duš ubogih paganov. Več o tem pove knjižica „Poklic pomožne misijonarke za Afriko.“ Cena Din 4:50. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

15. oktobra, praznik sv. Terezije,

28. oktobra, praznik sv. apostolov Simona in Juda.

Razširjajte

Klaverjev misijonski koledar 1933

Vsem ga toplo priporočamo zlasti zato ker ima poleg drugega lepega misijonskega čtiva tudi kratek a jednat

Življenjepis
služabnice božje Marije Terezije Ledóhowske,
z lepimi slikami.

Koledar ima novo naslovno sliko v lepih barvah, cena je ista kot lani: 1 koledar 5 Din. Kdor naroči in plača 10 koledarjev skupaj, dobi 1 koledar povrh. — Kdor pa naroči in plača 60 koledarjev skupaj, dobi kot nagrado krasno

nalivno pero
ali veliko podobo Marije Terezije Ledóhowske.
Naročila sprejema Družba sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Metelkova 1.

Dosmrtni naročniki!

Kdor želi postati dosmrten naročnik „Odmeva“ ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača enkrat za vselej Din 300.—

Kdor zmore, vsakemu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kedaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Za vse dobrotnike in naročnike „Odmeva“ berejo afriški misijonarji in misijonski škofje letno 500 svetih maš!
